

Aneb... I přeprava se dá výcvikově využít. Brtník mi buduje zvýšený záhon i nakoupil cihly. Což znamená odvozit je na kolečku od wechtru na chalupu. Vyložil je z auta, nanosil za koleje a jel na farmu pro brambory a cibuli, kvůli kterým jsem furt skuhrala. Já se rozhodla mezitím aspoň něco odvozit. A zároveň toho využít k procvičování nejtěžší Talidisciplíny. Přivolání.

Zazlobila enem jednou a to, když jsme odcházeli od auta pro to kolečko. Seběhla z cesty dolů na koleje, pak přes ně a chystala se vlítnout do křoví. Musela jsem houknout jak ten zupák, ale vrátila se?. A pak už to byl moooc hodnej péf. Fena teda? . Krásně přibíhala na zavolání, či zapískání. Dovezli jsme kolečko k wechtru, odložila jsem je tam ve stínu a jela za roh k autu. Tím pádem jsme rovnou i trénovali dlouhodobé odložení. Naložila jsem si do kolečka nejdřív basu a doložila pár cihel. Vrátila se k pesanům, velevychválila je a vyrazili jsme. Věděla jsem, že vlak teď nepojede a měla tak volný ruce. Relativně, páč jsem v nich tlačila to kolečko? . Každopádně, kaaaždopádně to bylo flučík. Talinka už totiž fungala na první dobrou. Velmi příjemné, velmi. Když jsem se vracela od chalupy k cihlám, vypadalo to, že s námi Tali ani nepůjde a zvostane si na louce. Nakonec se k nám přidala.

Takže zas k wechtru, odložit psy a naložit cihly. Odhadla jsem si kolik cihel bude jedna basa, plus těch pár cihel, co jsem k ní přiložila a dostala se na osm. Nějakejch pouhejch šestnáct kilo. Leč v terénu. I vyjeli jsme. Pochopitelně po patřičném pochválení, že byli výýýborní a zůstali na místě, místo toho, aby někteří, jako donedávna, vzali kramle do pole.? Rvala jsem to nejdřív po rovině, pak pěkně kousek do kopečka a pak brzdilaaa naší loukou z kopečka. Občas jsem zastavila, pískla a odměnila příchod. Moc pěkně jsme budovali reflex. Ani si toho nevšimla? . Vyložit u chalupy aaaaaa znovu. U stezičky na mostek na ni oba odbočili. Tam je to velký lákadlo. Nicméně na zavolání, k mé spokojenosti, přiběhli OBA. Prima. Při nakládce jsem si říkala, že když uvezu osm, proč ne devět. Hmmm. I to tak zpočátku vypadalo. Jenže, jeeenze ouha. Netrvalo dlouho a moje zmasakrovaná ruka podávala protestní nóty. Teda ne, že by jí to bylo něco platný. Ale zarazilo mě, že rozdíl dvou kil je tak markantní. Rumíčkoví to tak ovšem nepřišlo a tak při zastávce na kopečku.... přistoupil do kolečka k cihlám. A řehtal se tomu!!!! ?? . Kašpar jeden. Nejsem pan Frištenský a je jasný, že když mi dělala problém jedná cihla navíc, tak těch jeho 24 kg navíc fakt nedám. Takže jel dolů, a my pak ještě 2x k autu. Ale to už jsem si skromně nakládala zas je tu osmičku. A Talimůra držela lajnu a byla za vzornou. Stejně jako teď odpoledne, dole v úvozu. Teď mi tu oba leží spokojeně u nohou, když píšu a já si můžu připadat jako Joy Adamsonová. Jen místo Elsy tu mám dva ohaře? .